

STRALEN VAN LICHT

Stralen van licht

doorbreken de duisternis

Lucia Fer
Lelystad 2022

Colofon

Copyright © 2022

Auteur:

Lucia Fer

Uitgever:

Eigen beheer

Druk:

Bestelmijnboek.nl

Vormgeving en opmaak:

Ger Koreman

ISBN nummer:

978-94-6247-279-2

NUR code:

402

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoud en/of openbaar gemaakt worden door middel van de bekende reproductie-methoden, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

www.schrijvenvertellen.com

Voorwoord

Dienstbaarheid en verantwoordelijkheid. Thema's die als een rode draad door mijn leven gaan. Elke situatie, elke ervaring, elk conflict leert mij verantwoordelijkheid te nemen en mij dienstbaar op te stellen tegenover mijn medemens.

In "Stralen van licht", leest u wat de diverse gebeurtenissen des levens met mij doen. Zoals de ramp met de MH17. Een drama zoals huiselijk geweld. Of een onbetrouwbare vriend.

De verhalen zijn bedacht en geromantiseerd. Maar in de kern berust het op ware gebeurtenissen. Gebeurtenissen die vaak omringd zijn door duisternis. Het is daarom nodig om stralen van licht er op te schijnen. Want hoe donker het leven soms kan zijn, er verschijnt meestal toch weer licht op je pad.

De betekenis van mijn naam is licht. Want licht en liefde verspreiden, is waartoe ik op aarde gekomen bent, aldus mijn grootmoeder. Ik ben aan de slag gegaan. Als vrijwilliger en als betaalde kracht. En mijn acties zijn in 2008 beloond met een lintje. Een publieke waardering die mij overviel maar waar ik enorm blij mee was.

Ik was en ben nog steeds begaan met het lot van niet-redzame, dakloze- en eenzame bewoners. Hoe ik dat doe? Door het vertellen van hun en uw verhaal. Het verhaal van helden, die zich soms verraden voelen door het systeem. Mensen die het gevoel hebben voor dood in een put te zijn achtergelaten. En toch wel weer de kracht vinden om door te gaan. Verhalen over mens en samenleving, in een systeem van regels, verordeningen en wetten. Een systeem dat op de een of andere manier niet sociaal en menswaardig genoeg is om haar bewoners op de juiste wijze te ondersteunen. Dit triggert mij en daar schrijf ik over. Wel heb ik de neiging om mij te concentreren op gebieden waar thema's elkaar treffen, soms samensmelten, maar vaak ook botsen.

Lucia Fer

www.schrijvenvertellen.com

Inhoud

Wouldn't it be nice	8
Vluchten uit een geweldsrelatie	10
Tante Ashaantie's eenzame jaren	14
Een moment in Nepal	20
Blessuretijd	21
Loze woorden	23
Opgeruimd!	25
Één in het geheel	27
Ik ben een nazaat van slaven	28
Kwaad, boos en verdrietig	30
Een toevallige ontmoeting	31
Een nieuw winkelcentrum	33
De geur van citroen	36
Het eetspektakel	38
Een facebook vriendschap?	40
Hengelen, oekoetime	42
Elsje	45
Mijn zolderraam	46
Mijn oma Gusta	47
Het duurt te lang	48
Een jongere in lockdown	50
Het is voorjaar	52
Verdriet en liefde	53
Het leven is niet voor even	54
Mama Afrika (lied van Peter Tosh)	55
Het is genade	56
Mijn tante Jacqueline	58

De verkoper	59
Kwasiba, ik ben niet langer een slaaf	61
Het is voorbij !?	62
Een date	63
Wij zijn vrij	65
Luxe artikelen	67
De moedige strijder	68
Ga naar buiten	69
Een zaadje	70
Zwerfafval	71
De eenzame strijd	72
Ouzo?... Hoezo?	75
Levensmotto: "let's go"	76
De prijs van een belediging	78
Van donker naar licht; de reis van mijn moeder.....	81

Wouldn't it be nice

'Zouden wij ooit nog iets van papa horen?', vroeg Anna aan haar moeder, terwijl zij snikkend naar de surfer keek, die zich vanuit het water naar het strand begaf.

Een enkele traan bevochtigde de wangen van de zeventienjarige Anna. Zij dacht aan de dagen dat zij samen met haar vader surfend doorbracht aan het strand. 'Weet u', zei Anna, 'Pa zong eeuwig en altijd dat stomme liedje van de Beach boy "wouldn't it be nice". En dan knalde hij zelfs brullend achter het refrein aan: "dat wij blijven surfen". 'Ik vond dat echt zoooo irritant mama'.

Snikkend veegde zij met beide handen haar opkomende tranen. 'Maar wat zou ik er wat voor over hebben om hem dit weer te horen zingen'.

'Ja Anna', antwoordde haar moeder, 'ik weet het en ik mis hem ook. Ik kan mij de bewuste dag nog herinneren dat ik hem naar Schiphol bracht. Zijn zakenreis ging dit keer naar Thailand en Peking. Een week later belde hij nog op. Hij was toen op het vliegveld van Maleise voor zijn volgende vlucht naar Peking. Hij vertelde mij dat hij een mooi surfbord voor je had gekocht. Potjandorie, hij had niet kunnen vermoeden dat die vlucht een rampvlucht zou worden. Anna's moeder ging zuchtend verder.

'Uren later ontving ik het vreselijke bericht. Ik zal dit moment nooit meer vergeten. Boeing 777-200ER, het vliegtuig waarin je vader zat, was vanaf Kuala Lumpur International Airport vertrokken voor een nachtvlucht naar Peking. Het toestel was echter nooit aangekomen. Weg 239 passagiers.

Hoe is dat nou mogelijk? Tot op de dag van vandaag vraag ik mij dat af. Was je vader meteen dood of heeft hij zich kunnen redden? Kan het zijn dat hij ergens rondzwerft tussen al die onbewoonde eilanden? Is ie.'

'Ma wacht eens', onderbrak Anna haar moeder. Haar aandacht ging

duidelijk naar iets anders. 'Kijk eens naar die surfer'. Anna ging vanuit haar half liggende houding rechtop zitten.

De surfer kwam steeds dichterbij. 'Wat lijkt ie toch op papa', zei Anna, terwijl zij haar hoofd iets schuins hield om hem beter te bekijken. 'Hai', begroette hij de dames met een brede glimlach.

Het was een atletisch goed uitziende jongeman van naar schatting twintig jaar oud. Hij zette zijn surfplank rechtop, keek er nog even na en terwijl hij met zijn rechterhand zijn haar naar achteren veegde, vroeg hij aan de dames: 'Heeft een van jullie zin om met mij te surfen?'

'Ik niet', zei Anna's moeder, 'maar misschien mijn dochter. En ze draaide haar gezicht in de richting van Anna. Anna was nog diep in gedachten verzonken. Vanuit haar zittende houding keek zij omhoog naar de surfer. Zij kon geen woord uitbrengen.

Haar gedachten maakte in enkele seconden, overuren. 'Wat een mooie jongen en hij houdt van surfen. Zou papa vanuit waar hij ook mocht zijn, deze jongeman naar haar toegezonden hebben. Dank je wel papa'.

De gedachten hielden op toen zij een por van haar moeder in haar zij voelde, 'ja kom, ik doe mee, wouldn't it be nice!', floepten die woorden plotseling uit haar mond.

Vluchten uit een geweldsrelatie

‘Vluchten uit een geweldsrelatie is de reden dat ik nu in Nederland woon. Het was een vreselijke tijd, dat eigenlijk heel lief en aardig begon’.

Dit waren de begin woorden van Jeanne, een 41 jarige lichtbruin getinte vrouw Nederlandse vrouw. Terwijl zij mij een stoel aanwees om te gaan zitten, plaatste zij tegelijk een kopje thee voor mijn neus. Ik bedankte haar en herhaalde vragend het woord , “geweldsrelatie?”.

‘Ja’, zei Jeanne. ‘Ik was zeventien jaar en hij was tien jaar ouder. Hij vond mij meteen lief. Al bij eerste ontmoeting zei hij dat ik de vrouw was waarmee hij wilde trouwen.

Ik was meteen diep onder de indruk van hem. Hij had lang krullend haar dat hij in een vlecht naar achteren droeg. Hij was omringd met blinkend goud. Zoals een zware gouden ketting met een dikke kruis om zijn hals. En om elke vinger had hij een ring. Zelfs in zijn gebit waren schitterende gouden tanden te zien. Deze verschijning stond ver af van mijn schoolvriendjes. Ik was meteen stapelgek op hem.

Algauw hadden wij een relatie en trok ik bij hem in. Mijn alleenstaande moeder die bij mijn opa inwoonde, vond het best. Zij hoefde mij dan niet langer te onderhouden.

De eerste twee jaren gingen prima. Hij stond toe dat ik mijn school afmaakte. Ik was zijn prinses en ik mocht geen domme indruk maken bij zijn vrienden. Iedereen mocht naar mij kijken, maar niemand mocht aan mij komen. Ik voelde mij zeer geveleid totdat dit leidde tot beperking van mijn vrijheid. Hij moest precies weten met wie ik omging, waar ik was en wat ik deed als hij niet thuis was.

Dit nam zeer ziekelijke vormen aan. Van de een op de andere dag mocht ik niet meer naar school van hem. Zijn antwoord was dat ik wel mocht lezen, schrijven en rekenen, maar dat ik niet moest denken dat ik meer dan hem was. Hij werd gewelddadig. Uit het niets gaf hij mij soms een klap. Na zo’n actie betuigde hij meteen spijt.

‘Zie je wat je mij heb laten doen? Het is jouw schuld. Moet je mij niet uitlachen als ik iets uitleg’. In dergelijke bewoordingen dacht ik ook dat het mijn schuld was. Om het goed te maken verweende hij mij dan met mijn favoriete chocolade, bloemen, een sexy jurk of ondergoed.

Ik heb het hem vele malen vergeven. Ik kon niet anders. Ik hield namelijk van hem. En ik maakte mezelf wijs dat het mijn schuld was. Ik moest leren anders met hem te communiceren. En schoolzaken, zoals lessen over de geschiedenis, moest ik maar niet met hem bespreken. Wat had ik anders te klagen? Thuis bij mijn moeder was het erger. Maar hij zorgde goed voor mij. Ik had een huis, een thuis met mooie spullen. Ik hoefde niet te werken. Toch wel jammer dat ik mijn opleiding van hem niet mocht afmaken. Maar goed. Hij verdiende goed en ik kreeg alles wat mijn hartje begeerde.

In het vijfde jaar van onze relatie zouden wij trouwen. Daar stond ik voor het altaar in mijn trouwjurk. Een prachtig gewaad, geïnspireerd op de roaring twenties. Een lange jurk, eindigend in een prachtige kanten sleep en gemaakt van geometrisch kant in art deco stijl over een nude onderlaag. Met een elegante, ronde halslijn, schouderbandjes en een V-vorm op de rug. Ik was een prachtige bruid. Mijn opa leidde mij naar het altaar.

Het wachten was op hem. En dat duurde maar. Niemand wist waar hij was. Ik maakte mezelf wijs dat hij met zijn kleding bezig was. Ik weet namelijk dat hij er altijd *pico bello* uit wilt uitzien. Maar dit was te gek. Dit duurde te lang. Ik hoorde gemurmel uit het publiek komen. Men begon te roddelen. Zo af en toe ving ik een woord op: “schan-de, schaamte, hij heeft haar laten staan, wat een dommie”. Tranen begonnen mijn make-up te verpesten.

Uiteindelijk werd het duidelijk dat hij mij voor het altaar had laten staan. Ik voelde mij diep vernederd en nam toen het besluit om uit deze relatie te stappen. Van vrienden kreeg ik toen te horen dat hij meerdere vriendinnen had en nooit van plan was geweest dit huwelijk door te zetten. Ik was enkel een overwinningstrofee. Op de

huwelijksdag had hij een trip van drie dagen met een nieuwe vriendin gepland. Ik had toen alle tijd om mijn spullen te pakken en er vandoor te gaan. Gelukkig mocht ik bij mijn opa intrekken.

Hij was echter niet van plan om mij zomaar te laten gaan. Toen hij te weten kwam dat ik bij mijn opa verbleef, zocht hij mij op. Met grof geweld verschafte hij zich toegang tot de woning en probeerde mij eerst met lieve woorden over te halen. Hij had spijt. Hij kon zich niet meteen binden. Hij moest zeker zijn dat ik degene was die altijd bij hem zou blijven. Dit was de laatste keer dat hij zich zo schandalig had gedragen. Hij zou dat echt nooit meer en nooit meer doen.

Toen ik volhield dat het over was en dat ik niet met hem meeging, sloeg hij mij dusdanig in elkaar dat het bloed van mijn gezicht en handen afdroop. Hij was door het dolle heen. Hij schreeuwde dat ik ondankbaar was. En dat hij dat wel uit mij zou slaan. En dat ik niet moest denken dat ik zomaar uit de relatie kon stappen. Elke zin die uit zijn mond kwam werd met klap of een trap vergezeld. Het leek een eeuwigheid te duren. Ik voelde de pijn niet meer. Ik hield op met huilen en met schreeuwen. Een vreemde rust nam bezit van mij. Terwijl hij sloeg en nog harder brulde, mompelde ik alleen maar 'geef mij kracht'. Kennelijk merkte hij dat hij de macht over mij verloor. Hij pakte een pistool en hield het tegen mijn slaap aan. Ik bleef rustig. Ik wist niet eens dat hij een pistool had. Maar feitelijk kon het mij ook niets meer schelen. Dan is het maar het einde van mijn leven. En ineens hoorde ik mezelf zeggen: 'schiet dan, want als jij dat niet doet, vermoord ik jou'. Kennelijk had hij deze reactie niet verwacht. Hij sloeg mij met de zijkant van het pistool knock-out en ging er als een haas vandoor.

Niet lang daarna verliet ik mijn geboorte eiland Curaçao en vertrok naar Nederland. Ik kon terecht bij mijn vader die al jaren in Nederland woonde. Van zijn Nederlandse vriendin moest ik echter binnen drie maanden een andere woonruimte zoeken. Dit lukte met behulp van een nicht. Wij gingen toen samen op kamers in Almere.

Deze nicht heeft mij schandalig behandeld. Ik kreeg geen sleutel en

moest altijd wachten totdat zij thuis kwam. Ik had volgens haar geen recht op deze kamer. Het huurcontract bleek enkel op haar naam te staan. Dat ik met mijn spaargeld, de eerste drie maanden had betaald, maakte niets uit. Soms sliep ik gewoon op straat. Totdat hulpverleners zich over mij ontfermden. Zij brachten mij in contact met het Wijkteam. Samen met hen klom ik uit het dal, stap voor stap. Van postadres en bijstandsuitkering ging ik naar het volgen van een opleiding naar het hebben van een baan. En na het verblijven in een kamer, kreeg ik mijn eerste woning. Ik kreeg alle nodige ondersteuning en begeleiding om mijn leven in Nederland op orde te brengen.

Inmiddels ben ik 41 jaar en heb ik twee jongens van 13 en 11 jaar. Een man? Neen er is geen man in mijn leven. Althans niet in mijn huis. Ik kon niet meer wennen aan het gedraai, het gelieg en al helemaal niet aan het huiselijk geweld. Weet je dat ik nog steeds niet in staat ben om intimiteit te tonen? Ondanks de vele uren die mijn huisarts en een psycholoog in mij geïnvesteerd hebben?’

Toch schijnt er nu licht door de duisternis. Ik ben sterker dan ooit. Als vrouw die gevlucht is uit een geweldvolle relatie. Mijn boosheid, woede en frustraties zijn verwerkt. Ik heb geleerd om te incasseren, te vergeven en vooral om verantwoordelijkheid voor mijn eigen leven te nemen. Ik ben er nog niet. Soms wordt ik nog overvallen door huilbuien. Maar ik wil verder. Ik wil dat u mij in verbinding brengt met andere vrouwen. Zodat ik mijn ervaring met hen kan delen. Jeanne is nu een actieve bewoonster.

Tante Ashaantie's eenzame jaren

Ashaantie, is een mevrouw van creools, hindoestaanse afkomst. Ik heb een afspraak met haar omdat zij benieuwd was naar de ouderenbijeenkomsten in het buurtcentrum. Ik moest het haar persoonlijk komen vertellen, want van de brochure kon ze niet lezen of het wel iets voor haar was.

'Kind', zegt ze. 'Wat ben ik blij, dat je gekomen bent; kom trek je jas uit en ga zitten'.

Ik neem plaats op een tweezitsbank in de woonkamer van een seniorenwoning in Almere. De driezitsbank zit vol met tijdschriften en borduurgaren. Aan de muur zie ik een trouwfoto. Ik herken Ashaantie in haar jongere jaren. Verder zie ik ook een foto van een jongen van naar schatting 4 jaar. Leuk gezichtje, denk ik. 'Zou dat haar zoon of haar kleinzoon zijn?', gaat het door mijn gedachten.

'Kom ga zitten, ik heb thee voor je gezet met een lekker stukje fiadoe', zegt Ashaantie. Uit respect zeg ik dank u wel tante Ashaantie.

Het zit nou eenmaal in mijn Surinaamse opvoeding om respect te tonen aan ouderen door hen met de woorden "oom" en "tante" aan te spreken.

'Je bent goed opgevoed', zegt Ashaantie. En ze vervolgd: 'Ik word namelijk boos als zo'n jong ding mij bij de voornaam gaat noemen. Ik ben toch niet met hen naar school geweest? Waar halen ze de brutaliteit vandaan?'

Na kort gebabbeld te hebben over het regenachtige koude weer en de corona maatregelen, begint tante Ashaantie mij over haar leven te vertellen.

'Ik ben alleen. Van de tachtig jaren van mijn leven, ben ik zeker wel veertig jaren alleen en eenzaam geweest.

Ze kijkt mij aan en schudt haar hoofd van links naar rechts.

'Ja, mijn kind. Even ging het goed. Ik heb heel goed met de een-

zaamheid kunnen omgaan. Maar nu....Ze brengt de kop koffie naar haar mond en drinkt het in een keer leeg.

Nu weet ik dat ik ook eenzaam ben geweest tijdens mijn basis- en huishoudschoolperiode in Suriname. Ik werd gepest en had geen vriendinnen. Ik durfde het ook niet aan mijn ouders te vertellen omdat ik bang was dat ze mij dan van school zouden halen. Het waren lange jaren van eenzaamheid.

Desondanks behaalde ik mijn doel; namelijk mijn diploma's. Want wat is een vrouw zonder een diploma's? Tante Ashaantie keek mij aan, knikte haar hoofd naar boven alsof zij hiermee een reactie van mij wilde los krijgen. Toen er geen reactie van mij kant volgde, sprak zij streng: 'je diploma is je man, meisje'.

'Dit bekende Surinaamse spreekwoord ken ik van mijn oma. Ik knikte daarom begrijpelijk. Tante Ashaantie sloeg er geen acht op en ging door met haar verhaal.

'En later toen ik mijn man leerde kennen en met hem trouwde op mijn vierentwintigste ben ik tot aan zijn dood op zijn 70e, eenzaam binnen het huwelijk geweest. Een man die niet praat.

'He', doe dan? Viel ik haar in de rede.

Ik zal je vertellen hoe dan. Hij komt thuis van zijn werk, doet zijn jas en schoenen uit, slingert zich op bank en vraagt om een biertje. Op mijn vraag hoe zijn dag was, schudt hij met zijn hoofd van links naar rechts en komt er een aarzelend ehhe of ahhe-geluid uit. Meer niet.

Zijn volgende zinnen waren: wat heb je gekookt en ga je mij vanavond verwennen. Voor de rest zat hij op de bank en was de tv zijn metgezel. Zelfs ruzie maken hielp niet. Hij wist niet wat mijn probleem was. Ik moest dan ook maar gaan werken. Tenslotte heb ik dat ook gedaan en zo zijn wij nog verder uit elkaar gegroeid. Om een of andere waarde zijn wij toch bij elkaar gebleven, maar het waren wel eenzame huwelijksjaren.

Iets in haar maakte dat ik mijn mond hield en gebiologeerd naar haar bleef luisteren.

'Kijk', zei ze. 'Wat ik niet wil, is in eenzaamheid sterven. En ik dacht